

Het schrijfmes van Jojakim

*Over het ware Nieuwe Testament en de vertaling ervan
Over bewuste aanvallen op het zuivere Woord van God*

Thomas Vauclair

"In mijn Nieuwe Testament staan die woorden niet
....."

"Over welk vers heeft u het? Bij mij verspringt het
van 10 naar 12 in Mattheüs 18"

"Dat is gek, want in mijn vertaling staat..... "

"Volgens de voetnoot staat dit gedeelte niet in de
oudste manuscripten"

"Hij citeert dit vers anders dan ik altijd doe. Zijn er
dan twee verschillende versies?"

"In tegenstelling tot het Oude Testament, schijnt het
Nieuwe Testament veel varianten te hebben"

Klinkt u dit vertrouwd in de oren?
Lees dan verder en u zult begrijpen dat

Het schrijfmes van Jojakim

door

Thomas Vauclair

Copyright © 2015 Thomas Vauclair
Vijfde druk 2018

Thomas Vauclair, achterkleinzoon van een Franse holocaustoverlevende, merkte dat in Israël de meeste Messiaanse gelovigen geheel onkundig waren van de duizenden verschillen tussen het Delitzsch Nieuwe Testament en het Modern Hebreeuwse (Ivriet) Nieuwe Testament. En dus ook onkundig over de onderliggende oorzaak.

In 2013 schreef hij de Hebreeuwse versie van “Het schrijfmess van Jojakim”, want hij was ernstig bezorgd vanwege de onwetendheid over de verschillen. Dit was wellicht het eerste artikel dat ooit in het Hebreeuws over dit onderwerp is geschreven.

Daarna vertaalde hij zijn artikel in het Frans en paste dit aan de Franse situatie aan: “Le Canif de Jéhojakim”.

Nu is het artikel in het Nederlands vertaald: "Het schrijfmess van Jojakim". Deze vijfde druk is aangepast aan de nieuwste versie van Thomas Vauclair: “Le Nouveau Testament censuré” en opnieuw bewerkt voor de Nederlandse situatie door Drs. Geert van der Veen.

Inmiddels is de Engelse vertaling uitgebracht: "The Penknife of Jehoiakim" en ook de Russische vertaling is gereed.

Voor meer informatie: thomas.vauclair@gmail.com

Reacties in het Nederlands gaarne naar: schrijfmess.uitg@gmail.com
Meer informatie over het bestellen van de Nederlandse, Engelse en Russische vertalingen is verkrijgbaar via: schrijfmess.uitg@gmail.com

INHOUD

7	Introductie
9	Een Nieuw Testament en twee Griekse grondteksten: een wereldwijd verschijnsel
10	De Textus Receptus tegenover de Kritische Tekst
12	De eenvoudige tekst tegenover de kunstmatige tekst
13	De minderheidstekst tegenover de meerderheidstekst
14	De heilige tekst tegenover de ketterse tekst
16	De tekst van Antiochië tegenover de Egyptische tekst
17	De tekst van de 'schriftgeleerden' tegenover de tekst van de 'barbaren'
19	De integrale tekst tegenover de verminkte tekst
23	De zuivere tekst tegenover de gemengde tekst
25	Het schrijfmes van Jojakim
27	Wat kan ik doen?
28	Voetnoten
30	Literatuur
31	Test behorende bij " <i>Het schrijfmes van Jojakim</i> "
33	Wat de correcte tekst zegt
35	"Als wij moeten geloven

Introductie

Laatst kwam er iemand naar me toe. Hij wilde met me spreken over een ernstige zaak en dat merkte ik aan zijn toon. Hij praatte langzaam, elke lettergreep duidelijk uitsprekend, zodat er geen misverstand zou ontstaan door het Engels dat hij gebruikte. Hij had wat moeite om zich in het Engels uit te drukken.

Hij vroeg me mijn Nieuwe Testament te pakken, wat ik deed. “Lees Mattheüs 18 vers 11”, zei hij toen, zonder nadere verklaring. Ik sloeg de bladzijden om en kwam bij het juiste hoofdstuk. Vers 7, 8, 9, 10 ... 12. Wat gek! Nog eens kijken! Waar is vers 11 gebleven? Ik moet het hebben overgeslagen. Maar nee, het is er echt niet. Het gaat van 10 naar 12. Stomverbaasd keek ik de man aan, waarop hij een lach liet zien. Hij wilde dus niet die tekst horen, maar hij wilde dat ik zou ontdekken dat het bewuste vers ontbrak.

“Wat heeft dat te betekenen?” vroeg ik geïntrigeerd.

“Ga naar Handelingen 8 vers 37”, zei hij, om het raadsel nog wat langer te laten voortduren. Na een paar seconden stilte riep ik uit: “Wat is dat? Dat vers bestaat ook niet!”

Hij begon pas met zijn uitleg toen hij mijn volle aandacht had.

Aan het eind van ons gesprek gaf hij me een boek over dit onderwerp en een paar gedrukte blaadjes met aanvullende informatie. Hij liet me bovendien zien dat niet alleen hele verzen ontbraken, maar dat ook overal woorden waren weggelaten of veranderd.

Vanaf dat moment interesseerde ik me bijzonder voor dit onderwerp en verdiepte me in de literatuur hierover.

Het doel van deze brochure is om de veelheid aan informatie over dit onderwerp vanuit diverse bronnen bij elkaar te brengen, om een breed publiek te informeren.

Thomas Vaclair
Parijs, 2013

Eén Nieuw Testament en twee Griekse grondteksten: Een wereldwijd verschijnsel

Om te beginnen is het goed om te weten, dat de tekst van het Nieuwe Testament tot ons is gekomen door tenminste 5.800 in het Grieks geschreven manuscripten, hetzij als onverkorte kopieën of als fragmenten, enkele boeken of soms enkele passages. Dat is een enorme hoeveelheid als men dit vergelijkt met de 643 manuscripten van de Odysseus van Homerus die thans in ons bezit zijn.

Toen ik ging vergelijken, bleek in de Franse vertaling van David Martin van het Nieuwe Testament geen enkel woord of vers te ontbreken. In de versie van Louis Segond daarentegen werd ik bij nader onderzoek onaangenaam verrast door het feit dat gedeeltes ontbraken.

In feite is dit verschijnsel niet beperkt tot deze twee Franse vertalingen, maar het komt ook in andere vertalingen van het Nieuwe Testament voor. Vergelijkt u maar eens de Engelse *King James Version* met de *New American Standard Bible*, de *Revised Version*, de *English Standard Version*, de *NET Bible* en vooral met de *New International Version*. Het maakt eigenlijk niet uit welke moderne vertaling u ook kiest, er zullen vrijwel steeds aanzienlijke verschillen zijn met de *King James Version*. Hetzelfde geldt in Nederland als bijvoorbeeld de Nederlandse *Statenvertaling* en de *Herziene Statenvertaling* vergeleken worden met de *NBG51*, de *NBV*, de *Groot Nieuws Bijbel*, de *Willibrordvertaling*, de *Herziene Voorhoeve-uitgave*, en vele anderen. Het verschijnsel van afwijkende vertalingen van het Nieuwe Testament is helaas in bijna alle talen van de wereld terug te vinden.

De belangrijkste oorzaak hiervan is, dat er twee sterk van elkaar afwijkende Griekse grondteksten in omloop zijn.

Zodoende heeft een beslissing van het vertaalteam om de ene ofwel de andere grondtekst als uitgangspunt te nemen zeer zwaarwegende consequenties voor het uiteindelijke resultaat.

Maar hebben de twee verschillende Griekse teksttypen ook dezelfde waarde?

Neen! Tussen die twee bestaan essentiële verschillen, waar we nu nader op zullen ingaan. Het ene teksttype staat bekend als de “**Textus Receptus**” en het andere als de “**Kritische Tekst**”.

Na het lezen van dit artikel weet u:

- welk van de twee Griekse teksttypen van het Nieuwe Testament de betrouwbare en originele tekst is en waarom.
- welke Nederlandse Bijbels een Nieuw Testament bevatten dat op grond van dit teksttype is vertaald.

De Textus Receptus tegenover de Kritische Tekst

Hoe het komt dat wij tegenwoordig twee Griekse teksten van het Nieuwe Testament hebben.

Vóór de uitvinding van de boekdrukkunst werden teksten met de hand overgeschreven. Dit was het enige middel om geschriften te verspreiden. Op deze manier werd het Nieuwe Testament door de eeuwen heen verspreid, zowel in allerlei vertalingen als in de originele Griekse grondtekst. Met de uitvinding van de boekdrukkunst moest het Griekse Nieuwe Testament eerst gezet worden om gedrukt te kunnen worden, zodat het zo goedkoop mogelijk kon worden doorgegeven. Met deze taak hebben zich vanaf de 16^e eeuw verschillende specialisten beziggehouden. Zij verzekerden zich van de beschikbare Griekse manuscripten van het Nieuwe Testament en soms de Latijnse Vulgata en lieten die tekst drukken.

De Griekse tekst van het Nieuwe Testament werd in 1514 voor de eerste keer compleet samengevat in een meertalige uitgave en in 1522 gedrukt door kardinaal **Francisco Jimenez de Cisneros**.

In diezelfde tijd publiceerde **Erasmus** uit Rotterdam in 1516 zijn eerste Griekse Nieuwe Testament. Hij publiceerde daarna nog vier andere uitgaven, in 1519, 1522, 1527 en 1535.

Anderen volgden in hun voetsporen:

De Franse uitgever **Robert Estienne**, of **Stephanus**, publiceerde zijn Griekse Nieuwe Testamenten in 1546, 1549, 1550 en 1551. Hij maakte in 1551 de indeling van de verzen, die tot op de huidige dag wordt gebruikt.

De protestantse **Theodorus Beza** publiceerde 4 'majeur' en 6 'mineur' uitgaven van het Griekse Nieuwe Testament tussen 1565 en 1604.

Tenslotte publiceerden twee Nederlandse boekdrukkers, de **gebroeders Elzevier**, edities in 1624, 1633, 1641 en nog enkele tot 1678. Deze uitgaven komen in zeer grote mate overeen met de uitgaven van Beza.

Hun voorwoord in 1633 bevatte de woorden (in het Latijn): "*Textum ergo habes, nunc ab omnibus receptum: in quo nihil immutatum aut corruptum damus*". Dat betekent: "U bezit dus de tekst die nu door allen ontvangen

is. Wij hebben er geen veranderingen of wijzigingen in aangebracht." Hiervan is de naam "Textus Receptus" (= door allen ontvangen tekst) afgeleid. Deze wordt ook wel de Traditionele Tekst genoemd.

Het is goed hier even op te merken, dat het werk van deze uitgevers of boekdrukkers eenvoudig was: zij brachten manuscripten van het Nieuwe Testament bijeen en drukten de teksten die zij bevatten af. Zij hebben niets weggelaten, toegevoegd of veranderd in de bestaande teksten.

Hun werk was het ontvangen en doorgeven van de tekst door deze te drukken.

Daar tegenover staat, dat de zogenaamde Kritische Tekst voornamelijk is gebaseerd op de onverwachte beschikbaarheid in de negentiende eeuw van twee oude manuscripten, die afweken van de ongeveer 5000 tot dan toe bekende manuscripten. Helaas verklaarden twee Engelse tekstcritici, Brooke Foss Westcott en Fenton John Anthony Hort, dat juist deze twee manuscripten de voorkeur verdienden boven andere Griekse manuscripten die de Textus Receptus ondersteunen. Er was bij Hort vooraf al duidelijk sprake van een uitgesproken afkeer van deze Textus Receptus.¹

Door hun inspanningen begon deze Kritische Tekst uiteindelijk wereldwijd op de universiteiten en bij vertalingen en publicaties de andere tekst van het Nieuwe Testament te verdringen.

Hun benadering gaat er noodzakelijkerwijs vanuit dat de goede tekst van het Nieuwe Testament sedert het vroege Christendom verborgen is gebleven totdat zij, de twee ongelovige² tekstcritici, die ontdekten rond 1880.

Dit is toch niet de wijze waarop God het Oude Testament aan Zijn volk heeft gegeven? Het is evenmin de wijze waarop God het Nieuwe Testament aan Zijn volk heeft gegeven. We hebben gezien hoe het Griekse Nieuwe Testament tot ons is gekomen. En hoe wij de betrouwbare historische documenten van vorige generaties hebben ontvangen.

Het is in feite onvoorstelbaar dat het Nieuwe Testament toch twee verschillende versies zou hebben.

Heeft God dan niet gewaakt over Zijn Woord? Hij heeft dat wis en waarachtig wel gedaan en de hier aangereikte informatie zal u helpen u daarvan te overtuigen.

De eenvoudige tekst tegenover de kunstmatige tekst

Over de ontvangst van historische documenten of de willekeurige creatie van een tekst

De teksten van de documenten zijn door meerdere uitgevers gekopieerd en aan ons overgeleverd in de vorm van gedrukte boeken, waarmee ze de verspreiding ervan vereenvoudigden. De inhoud van de manuscripten werd gedrukt zonder er veranderingen in aan te brengen. Over varianten moesten soms wel beslissingen worden genomen.

De edities die ik hierboven genoemd heb, verschillen praktisch niet van elkaar. Daarom is de Textus Receptus van het Nieuwe Testament in zichzelf legitiem: Wij hebben eenvoudig de tekst van de schrijvers zelf (evangelisten en apostelen) ontvangen door middel van kopieën. Wij kunnen deze tekst dus beschouwen als de *eenvoudige tekst*.

Laten we nu eens die twee archeologische “ontdekkingen” van rond 1850 wat nader onder de loep nemen, die de basis vormen van de Kritische Tekst van het Nieuwe Testament, te weten de *Codex Vaticanus* en de *Codex Sinaiticus*. Codex betekent hier: boek of handschrift. De eerste was in het bezit van de rooms katholieke kerk en bevond zich in de bibliotheek van het Vaticaan waar onderzoekers hem konden raadplegen.

De tweede werd in 1844 ontdekt door de Duitse archeoloog en tekstcriticus Von Tischendorf. Rond 1860 kwamen deze twee geschriften in handen van de Engelse tekstcritici Westcott en Hort. Vanuit deze twee codices publiceerden zij hun eigen versie van het Griekse Nieuwe Testament.

Het probleem is echter dat de teksten uit deze twee oude codices niet met elkaar overeenkomen! Ze verschillen onderling op duizenden plaatsen, alleen al in de evangeliën op meer dan 3000 plaatsen. Denkt u dat dit hen stoorde? Volstrekt niet. Ze maakten zich van dit probleem schaamteloos af door een nieuwe tekst te schrijven, *The New Testament in the Original Greek*, waarin ze een mooie, gladde en homogene tekst presenteerden.

Dat is de reden waarom ik deze Kritische Tekst een *kunstmatige* tekst heb genoemd, want hij gaat uit van een beschamende oplichterij. Dit is een achteraf geredigeerde tekst op basis van de twee van elkaar verschillende codices met het doel de vele duidelijke verschillen weg te moffelen.

Wie gaf Westcott en Hort de bevoegdheid te bepalen welke variant van de tekst beter was dan de andere? Dat deden ze zelf. En daar hield het niet mee op. Zij bedrogen de wereld en hadden de euvele moed om te zeggen

dat het hier zelfs ging om het 'oorspronkelijke' Griekse Nieuwe Testament. Tegenwoordig is deze Kritische Tekst helaas de basis van vrijwel alle moderne vertalingen van het Nieuwe Testament! ³

Vanuit wetenschappelijk oogpunt bezien kan deze Kritische Tekst op geen enkele historiciteit bogen, want hij is achteraf samengesteld en is op geen enkele manier het resultaat van het eenvoudig overleveren van betrouwbare historische documenten.

En dat is nog niet alles!.....

De minderheidstekst tegenover de meerderheidstekst

De manuscripten die overeenkomen met de Textus Receptus maken het overgrote deel uit van alle manuscripten van het Nieuwe Testament

Een ander interessant punt betreft het aantal manuscripten. Vóór de Textus Receptus pleit niet alleen dat hij niet kunstmatig is (in tegenstelling tot de Kritische Tekst), hij is ook het meest frequent over de hele wereld en in alle generaties gekopieerd. Een overweldigende meerderheid van tenminste 95% van de ± 5.656 beschikbare manuscripten uit de hele wereld bevat de tekst overeenkomstig de Textus Receptus, die daarmee het recht krijgt op de titel 'meerderheidstekst'.

Hieruit volgt dan dat minder dan 5% van alle tot op de huidige dag overlevende manuscripten van de Textus Receptus verschilt, waaronder ook de Codex Vaticanus en Codex Sinaiticus. Juist deze twee manuscripten zijn voor hun Kritische Tekst gebruikt. Het zeer kleine aantal kopieën van gedeelten van deze twee codices geeft al een idee over de geringe waarde die de kopiïsten aan deze teksten toekenden.

Dr. Gordon Clark bevestigt dit:

“Als een groep van twintig of veertig manuscripten één voorouder gemeenschappelijk hebben, dan betekent dit, dat een groot aantal kopiïsten vond, dat deze voorouder-kopie trouw was aan het originele handschrift. Maar als een manuscript slechts weinig is gekopieerd, zoals het geval is bij B (= Codex Vaticanus), dan kan men met recht denken dat deze vroegere kopiïsten aan de betrouwbaarheid ervan twijfelden. Waarschijnlijk hebben de orthodoxe Christenen uit die beginperiode al geweten dat B corrupt was.” ⁴

Is het werkelijk mogelijk deze gegevens te negeren? Het is van belang hier op te merken dat de woorden *meerderheid* en *minderheid* alleen maar

slaan op het *aantal* Griekse manuscripten waarover we thans beschikken. Bedenk wel, dat Westcott en Hort zich voornamelijk hadden gericht op die *minderheid* van B (Vaticanus) en \aleph =Aleph (Sinaiticus) en nog enkele andere manuscripten, waaronder ook codices A, C, en D. Met name deze vijf worden bedoeld wanneer tekstcritici spreken over manuscripten die "ouder en dus beter" zijn dan de grote *meerderheid* van de manuscripten die aan de basis staan van de Textus Receptus.

Zo gaat men voorbij aan het voor zichzelf sprekende gezag van de Textus Receptus, gebaseerd op een Byzantijnse Tekst die vanaf de vierde eeuw onmiskenbaar de algemeen aanvaarde Traditionele Tekst was.

De heilige tekst tegenover de ketterse tekst

Over hoe de manuscripten zijn gebruikt en wat we daarvan kunnen leren

Als de eerste Christenen in de Textus Receptus van het Nieuwe Testament het authentieke Woord van God zagen, zouden we daarvan bewijzen moeten kunnen vinden. Hoe zagen zij de manuscripten, waarvan de tekst afweek van die zij kenden: als heilig of als kettters? Laten we eens kijken naar de twee codices die centraal staan in de Kritische Tekst.

Allereerst de Codex Sinaiticus. Nadat deze in de 4^e eeuw geschreven was, ontdekten de lezers ervan al gauw dat er zinnen en woorden ontbraken. Dus maakten ze er corrigerende aantekeningen op.

De tekstcriticus en kenner van het Grieks, Dr. Scrivener schreef: "De codex is overdekt met verbeteringen aangebracht door ten minste tien verschillende correctoren. Sommige verbeteringen staan systematisch op iedere bladzijde, andere zijn beperkt tot verschillende delen van het manuscript. Sommige van de correctoren waren tijdgenoten van de oorspronkelijke kopiist, maar de meerderheid van de correcties dateert uit de 6^e of 7^e eeuw." ⁵

Dit bewijst dat vanaf het allereerste gebruik van deze codex Sinaiticus de lezers zich ervan bewust waren, dat het manuscript in ernstige mate corrupt was, zodat zij het nodig vonden verbeteringen aan te brengen.

Deze codex werd door Constantin von Tischendorf in 1844 in het klooster van St. Katharina in de Sinai ontdekt. Vandaar de Latijnse naam Codex

Sinaïticus. Een deel van deze codex werd - verbaast u zich niet - door Tischendorf daar in de prullenbak gevonden. Ja, u hebt het goed gelezen. Philip Mauro schrijft daarover: "Nu wij al deze feiten weten, verklaren wij: ten eerste dat de onzuiverheid van de Codex Sinaiticus in elk onderdeel ervan volledig onderkend werd door hen die er het best bekend mee waren. En dat was zo vanaf het allereerste begin tot het tijdstip dat deze tenslotte weggeworpen werd omdat deze ongeschikt was voor welk praktisch doel ook." ⁶

Het feit dat de monniken van St. Katharina de bladzijden van deze codex gebruikten om er het vuur mee aan te maken, bewijst dat ze die niet als heilig beschouwden en dat deze in hun ogen onzuiver en onbruikbaar was.

De Codex Vaticanus werd ook in de 4^e eeuw opgesteld. We weten, dat hij zich in 1481 in de bibliotheek van het Vaticaan bevond, waar Samuel Tregelles hem in 1845 ontdekte. Zie hierboven wat Dr. Gordon Clark er over vermeldde en wat hierna op bladzijde 18 en 21 uitgelegd wordt.

Tekstcritici waren echter juist bijzonder enthousiast over de ontdekking van deze oude documenten, die teruggingen tot de 4^e eeuw, ondanks gebreken die overduidelijk waren.

Volgens hen waren dit de oudste manuscripten van het Nieuwe Testament, dus moeten deze wel de meest betrouwbare manuscripten zijn!

Welnu, het omgekeerde is het geval. De andere manuscripten uit dezelfde eeuw en daarvoor zijn op enkele uitzonderingen na in de loop van de tijd door het gebruik versleten en zo geheel of gedeeltelijk verloren gegaan.

Maar waarom hebben juist *deze twee* codices overleefd?

We mogen veronderstellen, dat de gemeenschap van gelovigen wist dat er fouten in waren opgenomen, en dat de gelovigen ze daarom niet gebruikten, noch om ze te lezen noch om ze over te schrijven. Daardoor zijn ze niet verder versleten en dus ook niet verloren gegaan.

Bedenkt u eens hoe een Bijbel versleten zou zijn nadat een gelovige hem zijn hele leven lang heeft gebruikt. En stelt u zich eens voor dat die gelovige 1600 jaar heeft geleefd. En voeg daar nog eens aan toe dat, wanneer hij zijn Bijbel niet las, iemand hem gebruikte om hem over te schrijven. Zou bij de dood van die persoon zijn Bijbel nog intact en

bruikbaar zijn? Nee, en dat is precies het lot geweest van de oudste manuscripten van de Textus Receptus: deze zijn namelijk eeuwenlang gelezen en gekopieerd. Als u daartegenover na die 1600 jaar een puntgave Bijbel had gevonden, wat zou u dan denken? Dat zijn eigenaar hem altijd in zijn bibliotheek met rust heeft gelaten.

En dit is precies wat er met de Codex Sinaiticus en Codex Vaticanus is gebeurd: ze hebben de tijd ongeschonden overleefd omdat ze niet gebruikt werden.

De Textus Receptus is een Byzantijnse Tekst. Deze tekst wordt beschouwd als de Traditionele Tekst, die steeds en overal door de wijd verspreide gemeenschappen van gelovigen gedurende de Byzantijnse periode (van circa 312 tot 1453 AD) algemeen gebruikt werd. Maar ook daarna, tijdens en na de Reformatie. Het gaat om een "heilige tekst" die de gelovigen lezen en getrouw kopieerden, het zuivere Nieuwe Testament: het Evangelie van Jezus Christus, en de heilige Brieven.

De tekst van Antiochië tegenover de Egyptische tekst

Over de geografische herkomst van de twee teksten

Als u wilt uitgaan om in een restaurant een goede pizza te eten, naar welk restaurant zou u gaan: een Italiaans of een Noors? In deze paragraaf passen we dezelfde logica toe op de kwestie van de twee Griekse teksten van het Nieuwe Testament.

Na de vervolging die uitbrak na het martelaarschap van Stefanus vluchtten discipelen van Jezus Christus naar onder andere Antiochië. Daar verkondigden zij de Heere Jezus (Handelingen 11:19-20). Daar kwam een groot aantal mensen tot geloof en tot bekering. Saulus en Barnabas kwamen daar ook. Zij bleven een jaar lang bij de gemeente en onderwezen hen. Het was in Antiochië dat de discipelen voor het eerst "Christenen" genoemd werden (Handelingen 11:22-26). Vanuit deze stad vertrok de apostel Paulus voor zijn zendingsreizen (Handelingen 13:1-3; 15:35-36; 18:22-23). De apostel Petrus bezocht de stad ook (Galaten 2:11-12).

Kortom: Antiochië werd een belangrijk christelijk centrum en zelfs hét christelijk centrum nadat de tempel in Jeruzalem in het jaar 70 AD verwoest werd.

In Antiochië werden ongetwijfeld veel kopieën van de brieven en evangeliën, die als geïnspireerd werden beschouwd, gemaakt en verspreid over de wereldwijd groeiende christelijke kerk. Welnu, de Textus Receptus is innig verbonden met deze stad. Wij mogen dan concluderen dat het uit Antiochië stammende teksttype de ware tekst van het Nieuwe Testament was van de apostelen en van de jonge kerk.

We zouden daarom de Textus Receptus de “Christelijke tekst” of de "*Antiocheense tekst*" kunnen noemen, om het belang te onderstrepen van deze authenticiteit.

De manuscripten van de Kritische Tekst zijn daarentegen grotendeels verbonden met de Egyptische stad Alexandrië. Door de tekstcritici zijn ze geclassificeerd als de "*Alexandrijnse tekst*". Maar wacht eens even!

Op welk moment in het Nieuwe Testament werd die stad verbonden met de gemeente? Nooit. Egypte wordt daarentegen zelfs in het Bijbelboek Openbaring genoemd als het geestelijke equivalent van de stad Sodom (Openbaring 11:8)! Bovendien leert de kerkgeschiedenis ons dat Egypte het land was van verschillende kettters die er woonden en werkten, zoals de gnostici Valentinus en Basilides.

Op grond van deze feiten maakt ons gezonde verstand ons dus waakzaam tegenover alles wat in die periode in Egypte werd geproduceerd.

Het zijn juist deze Alexandrijnse teksten uit Egypte die in de tweede tot en met de vierde eeuw voor verwarring zorgden en daarom op de duur niet meer gekopieerd werden door de gelovigen.

Net zoals ik er vertrouwen in heb dat een Italiaans restaurant me een goede pizza zal voorzetten, zo zal ik me ook wenden tot de Antiocheense tekst voor het kiezen van het Nieuwe Testament, dat de apostelen schreven en de eerste christenen kopieerden, waarvan ze hielden en die ze lazen, de Textus Receptus dus.

De tekst van de 'schriftgeleerden' tegenover die van de 'barbaren'

Over de kwaliteit van de twee teksttypen

We hebben gezien dat de manuscripten van de Textus Receptus in het bezit van christenen uit Antiochië waren, terwijl andere manuscripten uit Egypte kwamen, waar kettters zoals de gnostici actief waren. Laten we nu eens gaan kijken naar de kwaliteit van de manuscripten zelf.

De Textus Receptus wordt ook wel “Byzantijnse tekst” genoemd. Het werd de door allen erkende standaardtekst van het Nieuwe Testament in de 1.100 jaar durende Byzantijnse periode en daarna. De teksten van deze manuscripten hoefden niet veranderd te worden om homogeen gemaakt te worden omdat de manuscripten eenvoudigweg wereldwijd een overeenkomstige tekst bevatten. Toen in het Westen het Grieks werd vervangen door het Latijn, behield in het Oosten het Grieks zijn plaats als gesproken en geschreven taal. Bijgevolg konden deze 'schriftgeleerden' van Constantinopel, de nieuwe hoofdstad van het Oosten, de authentieke tekst herkennen en laten kopiëren door kopiïsten.

Op dezelfde wijze konden de Joodse schriftgeleerden het Oude Testament uitstekend kopiëren, omdat zij getrainde experts waren in het Hebreeuws. We kunnen dus ons vertrouwen hebben in deze Griekstalige schriftgeleerden, die ons het Nieuwe Testament in het Grieks hebben overgeleverd, overeenkomstig de Textus Receptus.

De paar manuscripten uit Egypte, die deze tekstcritici hebben gebruikt om twijfel te zaaien, staan in werkelijkheid boordevol fouten. Dit is een welbekend feit. Kijk maar eens wat de *Westminster Dictionary of the Bible* op pag. 624 zegt: “We moeten ondertussen wel opmerken, dat er geen enkel belangrijk manuscript van de Bijbel bestaat waarin zoveel schrijf- en grammaticale fouten en zoveel grove weglatingen staan als in B, de Codex Vaticanus”. Er zijn in deze tekst verschillende plaatsen aan te wijzen waar een woord of zelfs een hele zin dubbel staat.

Nadat tekstcriticus Dr. Scrivener het manuscript Aleph, de Codex Sinaiticus, had bestudeerd, bevestigde hij dat deze "vol met overschrijvingsblunders was ... zoals het weglaten van hele regels van het origineel".⁷

De Kritische Tekst is gebaseerd op grof werk, uitgevoerd door 'barbaren', (dat wil zeggen: zij die het Grieks niet goed meester waren) en die ontelbare fouten hebben gemaakt. Misschien toont ook dit wel hun totale gebrek aan eerbied voor de Heilige Schrift. Welnu, het zijn juist deze vervalste manuscripten die Westcott en Hort in de 19de eeuw uitkozen met als doel de Textus Receptus te verdringen.

De integrale tekst tegenover de verminkte tekst

Over de verschillen in inhoud van de twee teksten. Een aantal interessante bewijzen uit de oudheid

1) Verschillen tussen de twee soorten tekst.

Wij schatten het aantal verschillen tussen de Alexandrijnse tekst, de Kritische Tekst, en de Byzantijnse tekst, de Textus Receptus, op zes- tot achtduizend.⁸

Bij een deel van de verschillen gaat het om veranderingen in het Grieks, die geen direct gevolg hebben voor de vertaling. Maar bij het andere deel gaat het vooral om weglatingen. Dat wil zeggen dat het in die gevallen gaat om woorden die wel in de Textus Receptus staan, maar weggelaten zijn in de Alexandrijnse tekst. Dat zijn geen schrijffouten, maar opzettelijke veranderingen. En daarnaast zijn woorden in de teksten soms zo veranderd, dat de verzen iets anders zeggen.

Het gaat bij de twee codices dus om “ingekorte” teksten. Daarnaast zijn er nog een paar soortgelijke teksten (zoals bijv. manuscripten A, C en D) uitgekozen door Westcott en Hort voor het schrijven van hun 'wetenschappelijke' uitgave van het Griekse Nieuwe Testament.

Eén van de eigenschappen van de Kritische Tekst is dat de tekst niet alleen **verminkt** is maar ook **ingekort**. Het Bijbel softwareprogramma *BibleWorks* heeft een eigen schatting gemaakt van het verschil tussen de Griekse tekst van Westcott en Hort uit 1881 (137.665 woorden) en de Textus Receptus tekst van Stephanus uit 1550 (140.722 woorden). Een verschil van 3.107 woorden; bijna evenveel als 1 en 2 Petrus samen.

De kritische uitgaven van het Griekse Nieuwe Testament, die alleen vanwege de weglatingen al bedrieglijk van opzet zijn, zijn bekend en worden tegenwoordig onder de volgende titels aangeboden:

- *The New Testament in the Original Greek* van Westcott en Hort
- *Novum Testamentum Graece* van Nestle en Aland, alle 28 edities
- *Editio Octava Critica Maior* van Constantin von Tischendorf,
- *Greek New Testament* van de United Bible Societies, alle 5 edities
- en veel andere

In welke mate is de Kritische Tekst ingekort? Hoeveel wordt er gemist?
Hierna ziet u enkele voorbeelden van de verschillen.

Om de omvang daarvan te illustreren laat ik hier eerst een gedeelte van het Markus Evangelie zien uit www.prototypes.openscriptures.org. De zwarte tekst hebben de twee teksttypen gemeenschappelijk. De met **roze** gemarkeerde tekst zijn de woorden van de Textus Receptus die ontbreken in de Kritische Tekst. De met **groen** gemarkeerde tekst is de Kritische Tekst van Westcott en Hort die daarvoor in de plaats is gekomen. U kunt zelf zien op welke plaatsen de Kritische Tekst afwijkt en kleiner is. Aan het eind van het gedeelte ziet men 5 langere gedeeltes die wèl in de Textus Receptus staan, maar niet in de Kritische Tekst.

εφοβουντο αυτοι **Westcott/Hort vs. Textus Receptus (1551)** οικια
γεννημενος επιρωτα αυτους τι εν τη οδω ηραο, εαυτους διελουσι, ουδε υτοι δε επιρωτων προς αλληλους

γαρ διελεχθησαν εν τη οδω τις μειζων ^{9.35} και καθισας εφωνησεν τους δωδεκα και λεγει αυτοις ει τις θελει πρωτος ειναι εσται παντων εσχατος και παντων διακονος ^{9.36} και λαβων παιδιον εστησεν αυτο εν μεσω αυτων και εναγκαλισαμενος αυτο ειπεν αυτοις ^{9.37} ος **αν εαν** [εν] των τοιουτων παιδιων δεζηται επι τω ονοματι μου εμε δεχεται και ος **αν εαν** εμε **δεχεται δεζηται** ουκ εμε δεχεται αλλα του αποστειλαντα με ^{9.38} **εφη απεκριθη δε** αυτω ο ιωαννης **λεγων** διδασκαλε ειδομεν τινα **εν** τω ονοματι σου εκβαλλοντα δαιμονια **ος ουκ ακολουθει ημιν** και **εκωλυομεν εκωλυσαμεν** αυτον οτι ουκ **ηκολουθει ακολουθει** ημιν ^{9.39} ο δε ιησους ειπεν μη κωλυετε αυτον ουδεις γαρ εστιν ος ποιησει δυναμιν επι τω ονοματι μου και δυναησεται ταχυ κακολογησαι με ^{9.40} ος γαρ ουκ εστιν καθ **ημων υμων** υπερ **ημων υμων** εστιν ^{9.41} ος γαρ αν ποτιση υμας ποτηριον υδατος εν **τω** ονοματι **μου** οτι χριστου εστε αμην λεγω υμιν **οτι** ου μη απολεση τον μισθον αυτου ^{9.42} και ος αν σκανδαλιση ενα των μικρων **τουτων** των πιστευοντων **εις εμε** καλον εστιν αυτω μαλλον ει περικειται **μυλος οικος λιθος μυλικος** περι του τραχηλου αυτου και βεβληται εις την θαλασσαν ^{9.43} και εαν **σκανδαλιζη σκανδαλιση** σε η χειρ σου αποκοψον αυτην **σοι** εστιν **σε** κυλλον **εισελθειν** εις την ζωην **εισελθειν** ητας δυο χειρας εχοντα απελθειν εις την γεννηαν εις το πυρ το **αβεστον** οπου **ο** σκωληξ **αυτων ου** τελευτα ^{9.45} και **το πυρ ου** σβεννυται **και** εαν ο πους σου σκανδαλιζη σε αποκοψον αυτον καλον εστιν **σε σοι** εισελθειν εις την ζωην χωλων η τους δυο ποδας εχοντα βληθηται εις την **γεννηαν εις το πυρ το** **αβεστον** οπου **ο** σκωληξ **αυτων ου** τελευτα ^{9.47} και **το πυρ ου** σβεννυται **και** εαν ο οφθαλμος σου σκανδαλιζη σε εκβαλε αυτον καλον **σε σοι** εστιν μονοφθαλμον εισελθειν εις την βασιλειαν του θεου η δυο οφθαλμους εχοντα βληθηται εις **την** γεννηαν **του πυρος** ^{9.48} οπου ο σκωληξ αυτων ου τελευτα και το πυρ ου σβεννυται ^{9.49} πας γαρ πυρι αλισθησεται **και πασα** θυσηα **αλι** αλισθησεται ^{9.50} καλον το αλας εαν δε το αλας αναλον γενηται εν τιμι αυτο αρτυσετε εχετε εν εαυτοις **αλα** **αλας** και ειρηνευετε εν αλληλοις ...

Niet ieder verschil leidt gelukkig tot een andere betekenis, maar bij veel te veel verschillen is dat helaas wel het geval.

Toen ik mij bewust werd van dit fenomeen, heb ik in mijn moderne Bijbel de woorden zinnen of verzen die ontbraken toegevoegd. Het resultaat was tenminste één correctie op elke twee pagina's van het boek Mattheüs.

In de Kritische Tekst ontbreken afzonderlijke woorden, delen van zinnen en hele passages. De opzettelijke weglatingen en fouten hebben soms ernstige consequenties. Bijvoorbeeld in Kolossenzen 1: 14. In de SV staat: "In Dewelken wij de verlossing hebben **door Zijn bloed**, namelijk de vergeving der zonden." Onder andere in de Kritische Tekst van NBG51 en de NBV zijn de woorden 'door Zijn bloed' weggelaten.

In Lukas 2: 22 is '**haar** (Maria's) reiniging' veranderd in '**hun** reiniging'. Alsof ook de Heere Jezus gereinigd zou moeten worden!

En de fout in Mattheüs 5:22 waar de NBG51 en NBV de woorden '**ten onrechte**' (uit SV) hebben weggelaten, waardoor ook de Heere Jezus, Die soms toornig was, als zondaar voor het gerecht zou moeten verschijnen.

Dean John Burgon schrijft in zijn bundel *Revision Revised* (1886), over de verschillen tussen de Vaticanus en de Sinaiticus met de Textus Receptus:

"In de evangeliën alleen al zijn dit de verschillen tussen de Codex Vaticanus en de Textus Receptus: 2877 woorden zijn weggelaten, 536 woorden toegevoegd, 935 woorden vervangen, 2098 omgezet, en 1132 woorden omgewisseld. **Totaal 7578 wijzigingen**. De getallen voor Aleph (Codex Sinaiticus) zijn: 3455 weglatingen, 839 toevoegingen, 1114 vervangen, 2299 omgezet, 1265 en veranderd. **Totaal 8972 wijzigingen**. En vergeet niet dat de weglatingen, toevoegingen, vervangingen, omzettingen en verwisselingen van beide verschillend zijn." Hij vervolgt dan:

*"Het is in feite gemakkelijker twee opeenvolgende verzen te vinden, waarin deze twee manuscripten verschillen van elkaar, dan twee opeenvolgende verzen waarin ze volkomen overeenstemmen."*⁹

Ik wil u wijzen op een Nederlands boekje met de meest ingrijpende 650 veranderingen in de moderne versies van het Nieuwe Testament.¹⁰

2) Twee andere bewijzen van de betrouwbaarheid en ouderdom van de Textus Receptus

a. Eén bewijs van die betrouwbaarheid zien we in de oudste versies van het Nieuwe Testament. Door de verspreiding van Griekse handschriften

buiten de Griekssprekende landen werd het noodzakelijk voor de christenen de Schriften in hun eigen taal te vertalen.

De oudste bekende versies in een vreemde taal dateren vanaf de tweede eeuw, ruimschoots vóór de datum (\pm 350 AD) van de Codex Vaticanus en de Codex Sinaiticus. Dit zijn onder anderen:

- De **Peshitta, de Syrisch-Armeense versie**. Deze Peshitta is \pm 150 AD vertaald vooral op basis van de Textus Receptus manuscripten.

- De **Vetus Latina a-3**, ook wel genoemd de Itala, de Oud-Latijnse versie waarvan de gehele tekst eveneens duidelijk beïnvloed is door Textus Receptus manuscripten. Deze staat geheel los van de Vulgata van Hiëronymus uit het einde van de 4^e eeuw.

- De **Gotische versie** uit \pm 350, die meestal toegeschreven wordt aan Wulfila, bisschop van Antiochië. Ook deze ondersteunt duidelijk de Textus Receptus.

Deze drie vertalingen zijn de oudste getuigen voor de Griekse tekst, die de schrijvers van het Nieuwe Testament in de eerste eeuwen geschreven hebben. Kortom, de bestudering van deze vertalingen laat ons ondubbel-zinnig zien dat die Griekse tekst vooral de Textus Receptus was. En dat de Textus Receptus dus ook al bestond vòór beide codices B en Aleph.

b. Een tweede bewijs is te vinden in de *geschriften van de kerkvaders* waarin de tekst van het Nieuwe Testament vele malen werd geciteerd. Om hun eigen gelijk te bevestigen, hebben nog steeds veel tekstcritici de onbeschaamdheid om te beweren, dat er geen enkel citaat uit de Textus Receptus te vinden is bij de kerkvaders van vóór de 4^e eeuw.

Alleen al voor 400 AD werd de Byzantijnse Tekst tenminste 2.600 keer geciteerd en de andere teksten 1.750 keer. Millers diepgaande studie heeft aangetoond dat de volgende kerkvaders in hun geschriften voortdurend de Byzantijnse tekst aanhaalden: Justinus de Martelaar (100-165); Irenaeus (130-200); Clementinus van Alexandrië (150-215); Tertullianus (160-220); Hippolytus van Rome (170-236) en zelfs Origenes (185-254).¹¹

Dus wat men er ook over zegt, de oudste bewijzen zijn overtuigend dat de Textus Receptus al bestond vanaf de eerste eeuwen na Christus.

Eén van de tactieken, die beide tekstcritici gebruikten om de originaliteit van de Byzantijnse Tekst te ontkennen, is door te beweren, dat die pas in de 4e eeuw verscheen, nadat een oudere tekst was herschreven door een zekere Lucianus rond 300 AD met een paar anderen, de zgn recensie.¹²

Volgens hen zou deze Byzantijnse Tekst niet voor de 4de eeuw hebben bestaan. Dat wordt nog steeds beweerd, hoewel daarvoor geen spoor van bewijs is gevonden. Integendeel: we hebben gezien dat dit onmogelijk zo kan zijn. De bovenstaande versies van het Nieuwe Testament en de geschriften van de kerkvaders bestonden immers al ver vóór de 4de eeuw! En die ondersteunen allen duidelijk de Textus Receptus.

De zuivere tekst tegenover de gemengde tekst

Over het zuivere Woord van God of een tekst doorspekt met bedenkselen van mensen

“Gij zult geen kleed van gemengde stof aantrekken, wollen en linnen tegelijk”. Dit verbiedt God aan de mensen in Deuteronomium 22:11.

Wij worden gewaarschuwd geen zaken te mengen, waarvan de aard verschillend is: òf het kleed is helemaal van wol (dierlijke vezel), òf het is geheel van linnen (plantaardige vezel), maar het mag geen mengsel van die twee zijn. Evenzo mag toch ook niet 'wat van het vlees is' worden gemengd met 'wat van de geest' is.

Hun Kritische Tekst hebben Westcott en Hort gemaakt door tijdens zijn wording zelf vele malen in te grijpen in bestaande manuscripten. Zij hebben zelf *principes* opgesteld voor tekstonderzoek van de manuscripten.¹³

Hoe is het allemaal gegaan?

Deze principes moesten overigens gelijk zijn aan die voor onderzoek van alle oude geschriften. Volgens deze principes mogen tekstcritici steeds naar eigen overtuiging (intuïtie) bepalen of de tekst van een manuscript acceptabel is, of aangepast of aangevuld moet worden, waarbij wel alle manuscripten van de Traditionele Tekst genegeerd moeten worden. Deze vrijheden nemen tekstcritici dus ook nu, als ze volgens de kritische tekstprincipes werken.

* In de vierde eeuw ook al door talloze veranderingen en weglatingen die zijn te vinden in de Codex Sinaiticus en Codex Vaticanus, ongetwijfeld mede door de hand van gnostische ketteren uit Alexandrië.

* Voor 1881: het opstellen van een derde tekst op basis van Vaticanus en Sinaiticus, gepubliceerd als *The New Testament in the Original Greek*, waarbij de grote verschillen tussen deze twee codices weggewerkt zijn en de tekst homogeen is gemaakt door beide tekstcritici Westcott and Hort.

* In 1881: het presenteren en vastleggen van deze Kritische Tekst en de Engelse versie ervan, de *Revised Version*, door het Comité voor de Herziening van de Engelse Bijbel en later ook in de Amerikaanse versie.

* Sedert 1881: de introductie van de *nieuwe* Griekse grondteksten van het Nieuwe Testament als standaardtekst voor academisch onderzoek en vertaling van de Bijbel. Dat is nu de tekst van Nestle-Aland en de GNT.

* het daarna systematisch gebruiken van deze teksten voor vertaling van het Nieuwe Testament door Bijbelgenootschappen over de gehele wereld.

Eens riep het Nederlands Bijbelgenootschap de bezitters van een 'oude' (o.a. Textus Receptus) Bijbel op om die Bijbels in te leveren voor het maken van papier voor een nieuwe Bijbel in de 'moderne' vertaling. Het zou nuttig zijn geweest als het Bijbelgenootschap dan van tevoren tevens duidelijk had gemaakt, hoeveel en waarom en waardoor veel belangrijke teksten in die twee uitgaven verschillen. De moderne vertalingen zijn immers vrijwel altijd gebaseerd op de Kritische Tekst.¹⁴

Al met al kan de Kritische Tekst, die kunstmatig is, ook wel de “gemengde tekst” worden genoemd. Het komt in feite neer op de verminking van het geïnspireerde en bewaarde Woord van God door menselijke wezens.

Daarentegen is de Textus Receptus de zuivere tekst, die vanaf de schrijvers van het Nieuwe Testament in de overgrote meerderheid van de manuscripten over de gehele wereld is openbaar geworden .

Het gaat om historische, authentieke documenten met een overeenkomstige tekst over een periode van vele eeuwen, ondanks het feit dat de kopiïsten onderling soms door grote afstanden gescheiden waren.

Daarbij is geen sprake geweest van bewuste vermenging door de mens. De Textus Receptus is waardig om de bron te zijn van alle versies van het Nieuwe Testament, in alle talen van de wereld.

God heeft Zijn Woord bewaard en niet eeuwenlang ergens verstopt tot de komst van de Kritische Tekst zoals sommigen beweren!¹⁵

Zou God Zijn Woord achttien eeuwen lang verborgen gehouden hebben, totdat twee tekstcritici, die de manuscripten van het Nieuwe

Testament net zo gingen behandelen als gewonen (niet-christelijke) geschriften, een betere tekst ‘ontdekten’ en maakten? Geenszins!

Mogen zij die dit beweren goed uitkijken wat ze doen!

Een bewering dat de Textus Receptus verbeterd zou moeten worden, toont de ontkenning van historische feiten en van de voorzienigheid van God om Zijn Woord te bewaren naar Zijn belofte o.a. in Mattheüs 24: 35. Zoals er één versie van Gods Woord is in de Masoretische Tekst voor het Oude Testament, is er één Textus Receptus voor het Nieuwe Testament.

Het schrijfmis van Jojakim

Over de strategie van de vijand tegen het Woord van God en een toepassing op de huidige situatie

Nadat we in het kort hebben gezien hoe het Nieuwe Testament verminkt werd door degenen die de Kritische Tekst opstelden, wil ik nu even ingaan op een geschiedenis in de Bijbel.

De Bijbel vertelt ons over de reactie van koning Jojakim en zijn vorsten op de verkondiging van het Woord van God.

In Jeremia 36 beval God aan de profeet Jeremia Zijn woorden betreffende Israël en Juda op te schrijven, opdat bij het horen hiervan het volk berouw zou hebben over hun wandaden.

Jeremia, die op dat moment in de gevangenis zat, vroeg vervolgens zijn secretaris Baruch de boekrol in het openbaar in de Tempel aan het volk voor te lezen. In vers 14 bevalen de vorsten Baruch het boek aan hen apart voor te lezen, waarna Baruch het in hun aanwezigheid nogmaals voorlas. Zij werden bang en vroegen aan Baruch hoe hij al die woorden uit de mond van Jeremia had opgeschreven. Zij vroegen naar de bron en authenticiteit van de tekst. Baruch antwoordde hen: (vers 18) "Uit zijn mond las¹⁵ hij tot mij al deze woorden, en ik schreef ze met inkt in dit boek". Heel eenvoudig. Het kan niet authentieker. Het boek werd woord voor woord direct vanuit de mond van de profeet opgeschreven.

De vorsten hadden begrepen, dat de inhoud van de boekrol ging over het beleid van koning Jojakim. Daarop namen zij de boekrol in beslag, stuurden Baruch terug naar Jeremia en brachten verslag uit aan de koning. De koning beval vervolgens dat Jehûdi hem het boek voorlezen. Deze voorlezing in de tegenwoordigheid van de koning en zijn vorsten wordt ons beschreven (vs 22-25).

"²²(De koning nu zat in het winterhuis, in de negende maand; er was een vuur voor zijn aangezicht in de haard aangestoken.) ²³En het geschiedde, als Jehûdi drie stukken of vier gelezen had, versneed hij ze met een schrijfmes en wierp ze in het vuur, dat op de haard was, totdat de ganse rol verteerd was in het vuur, dat op de haard was. ²⁴En zij verschrikten niet en scheurden hun klederen niet, de koning noch al zijn knechten, die al deze woorden gehoord hadden. ²⁵Hoewel ook Elnathan en Delája en Gemárja bij de koning daarvoor spraken, dat hij de rol niet zou verbranden; doch hij hoorde niet naar hen."

Jojakim, de koning van Juda, haatte het woord van God dat zei: " De koning van Babel zal zekerlijk komen, en dit land verderven, en maken dat mens en beest daarin ophouden". (36: 29).

Hij kon het bevel van God niet verdragen, hij wilde de Chaldeeërs bestrijden. Hij was zo woedend op God, dat hij de rol aan stukken sneed en hem totaal verbrandde.

De gelijkenis tussen deze geschiedenis en de handelwijze rondom de manuscripten van het Nieuwe Testament is frappant:

- De vijand van de Heilige Schrift is niet meer koning Jojakim (die werd geoordeeld voor zijn daden) maar satan, die als eerste het Woord van God al subtiel veranderde volgens Genesis 3: 1-5.

- Het schrijfmes, door de koning gebruikt om steeds delen van de rol weg te snijden, is als het moedwillig wegschrappen of veranderen van vele delen van het Nieuwe Testament. De ketters, die allereerst de twee misleidende Egyptische codices geschreven hebben, en de twee tekstcritici, vijanden van het Kruis, ^{zie 2} die vooral hebben vertrouwd op de ouderdom van die geschriften, zijn verantwoordelijk voor deze verminking.

- Het verbranden van de boekrol is hetzelfde als het verduisteren van de Textus Receptus door de markt te overspoelen met nieuwe Bijbels, die gebaseerd zijn op de Kritische Tekst. En dat gebeurt op zo'n manier, dat de uitgaven van het Nieuwe Testament in de eigen taal overeenkomstig de Textus Receptus niet of slechts met moeite te verkrijgen zijn.

Deze situatie doet denken aan de ernstige waarschuwing in Amos 8:11 en 12: "Zie, de dagen komen, spreekt de Heere HEERE, dat Ik een honger in het land zal zenden; niet een honger naar brood, noch dorst naar water, maar om te horen de woorden des HEEREN. En zij zullen zwerven van zee tot zee en van het noorden tot het oosten; zij zullen omlopen om het woord des HEEREN te zoeken, maar zullen het niet vinden".

Wat kan ik doen?

Een goede vraag. De profeet Jeremia vertelt ons hoe God reageerde op de vernietiging van Zijn Woord: "Neem u weder een andere rol en schrijf daarop al de eerste woorden, die geweest zijn op de eerste rol, die Jojakim, de koning van Juda, verbrand heeft" (Jeremia 36:28) en onmiddellijk daarna spreekt God de doodstraf uit over Jojakim (verzen 29-31).

God verloochent nooit Zijn Woord. God heeft juist beloofd dat Hij Zijn Woord bewaren zal.¹⁶ Zoals Hij dat deed toen Hij de profeet Jeremia het bevel gaf dezelfde woorden opnieuw op te schrijven, zo zorgde Hij er ook voor dat de manuscripten trouw werden herschreven. Daarom bezitten wij het correcte Nieuwe Testament. U weet nu hoe u de ware tekst van het Nieuwe Testament kunt onderscheiden van de corrupte tekst.

Er zijn tenminste twee Nederlandse vertalingen beschikbaar die op de Textus Receptus zijn gebaseerd: de Statenvertaling en de Herziene Statenvertaling.

Als u heel erg gewend bent aan uw kritische Bijbeltekst zou u ook kunnen overwegen de veranderde of missende gedeelten, die in de uitgebreide lijst (zie voetnoot ¹⁰) zijn opgenomen, in uw Bijbel op te nemen.

Sinds in 1881 het Kritische Griekse Nieuwe Testament door Westcott en Hort samengesteld is en de Textus Receptus langzamerhand is losgelaten, is er wereldwijd veel gebeurd met de inhoud van het Nieuwe Testament. Men kan zich afvragen of we nu inderdaad in die tijd van Amos 8 aangekomen zijn, een tijd waar een honger is naar Gods Woord, maar het Woord eenvoudigweg niet meer gevonden kan worden.

Veel kerken zijn helaas overgestapt (van de gebrekkige NBG51) naar de NBV, waarin zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament de autoriteit van de Heilige Schrift nog meer is ontkracht.

De gelovigen hebben zo geen Tweesnijdend Scherp Zwaard (Hebr. 4: 12) meer, maar een slap houtje om mee te strijden. En we staan allen in een heftige strijd en hebben te maken met een tegenstander die rondgaat als een briesende leeuw, ook als het gaat om de waarheid van Gods Woord.

Laat iedere volgeling van Jezus Christus zich verantwoordelijk voelen vóór het zuivere Woord van God en zich opstellen tégen alle pogingen om het Woord te verwateren, te vervagen, te vervormen en te vernietigen.

Voetnoten

¹ Horts minachting voor de Textus Receptus blijkt uit deze uitspraak: "Tot de paar laatste weken had ik geen notie van het belang van de teksten omdat ik zo weinig Grieks Testament had gelezen, en bleef maar tijd besteden aan die boosaardige/gluiperige (Eng.: 'villanous') Textus Receptus ... Denk eens aan die laaghartige (Eng.: 'vile') Textus Receptus, helemaal steunend op late manuscripten; het is een zegen dat er zulke vroege zijn" Arthur F. Hort, *Life and Letters of Fenton John Anthony Hort*, New York, 1896, Deel 1 blz. 211.

² Hort schrijft zelf dat hij de verzoening van onze zonden niet zo ziet als in de Bijbel beschreven wordt. "The fact is I do not see how God's justice can be satisfied without every man's suffering in his own person the full penalty for his sins." A.F. Hort, *Life and Letters*, Vol 1 blz 119-121. De vertaling luidt: "Het is een feit dat ik niet zie hoe aan Gods rechtvaardigheid kan worden voldaan, zonder dat ieder mens in eigen persoon de volle straf voor zijn zonden moet lijden."

³ Het Nederlands Bijbelgenootschap (NBG) meldde dat zij voor "de website... de meest gebruikte versies van de bronteksten gebruikt: de Biblica Hebraica Stuttgartensia en de Novum Testamentum Graece." De eerste is de kritische brontekst van het Oude Testament, en de laatste is, samen met Nestle-Aland, de kritische brontekst van het Nieuwe Testament. Ook vermeldt het NBG: "Deze versies gebruiken Bijbelvertalers wereldwijd als standaard." Bron Reformatorisch Dagblad, 11 juli 2015.

⁴ Gordon H. Clark, *Logical Criticisms of the Textual Criticism*, The Trinity Foundation, Jefferson, Maryland, 1985, blz. 15

⁵ F.A.H. Scrivener, *A Full Collation of Codex Sinaiticus with the Received Text of the New Testament*, 1864 Deighton, Bell and Co., Cambridge, Engeland blz. xix - xxvi

⁶ Philip Mauro, *Which Version? Authorized or Revised?* Scripture Truth Depot, 120 Tremont St Boston 9, Mass. 1924. blz. 44

⁷ F.H.A. Scrivener, *Six Lectures on the Text of the New Testament and the Ancient Manuscripts*. Deighton, Bell and Co, Cambridge 1875 blz. 41, 43.

⁸ Maurice A. Robinson schrijft dat bij benadering 6.000 veelbetekenende ('significant') verschillen door hem zijn gevonden tussen de Westcott en Hort tekst van 1881 en de Textus Receptus tekst van Stephanus van 1550. Zie <http://www.willker.de/wie/GNT/intro.html>

Dr. Jack A. Moorman komt tot meer verschillen in zijn boek *8.000 Differences Between the N.T. Greek Words of the King James Bible and the Modern Versions*, 2006 London England. Hij vergelijkt de Textus Receptus van Scrivener met de Nestle-Aland 26, 27 en komt tot 8.032 variaties. Dat zijn veel variaties in spelling, in vervanging door andere woorden, verwisseling van dezelfde woorden in een zin, heel vaak de verwijdering van woorden, en zo nu en dan toevoeging van woorden.

⁹ John W. Burgon, *Revision Revised*, London 1883, blz.13 of blz. 38 in een latere editie.

¹⁰ George and Debra Anderson, *Sleutel bij de Tekst van het Nieuwe Testament* (met 650 veranderingen) Trinitarian Bible Society, Londen 2018. Ook aan te vragen via schrijfmes.uitg@gmail.com. Als voorbeeld daaruit noemen we de gehele verzen die geheel weggenomen zijn: Mattheüs 17: 21, 18: 11, 23: 14, Markus 7: 16, 9: 44 en 46, 11: 26, Lukas 17: 36, 23: 17, Johannes 5: 4, Handelingen 8: 37, 15: 34, 28: 29 en Rom 16: 24. Tevens beweerden Westcott en Hort dat Markus 16: 9-20 en Johannes 7:53 - 8:11 niet in het Nieuwe Testament thuishoren. Dat was onder andere omdat ze niet voorkwamen in hun twee codices.

¹¹ Edward Miller, *The Antiquity of the Traditional Text*, geciteerd in John William Burgon, *The Traditional Text of the Holy Gospels Vindicated and Established*, George Bell & Sons, Londen 1896, bl 101-121. Zie ook citaten van deze vroege kerkvaders in *Forever Settled* van Moorman in http://wildernesscry.net/bible_study/courses/forever_settled/kjcfv4.html

¹² Over deze zgn *recensie* (herschrijving van bestaande manuscripten) door *Lucianus* (240-312) zijn zelfs de meeste 'kritische' tekstcritici het nu wel eens, dat die nooit heeft plaatsgevonden. Een enkeling poogde er nog aanwijzingen voor te vinden, maar er is geen enkel historisch bewijs gevonden. Toch baseert Hort o.a. daarop zijn hoofdstelling, dat er geen Textus Receptus ondersteunende geschriften zijn voor 350 AD. En dit wordt nog steeds ten onrechte in veel theologische opleidingen geleerd!

¹³ Zie: <http://www.bible-researcher.com/rules.html>, het laatste deel.

¹⁴ Het Nederlands Bijbelgenootschap stelde in 2014 voor aan de Bijbelbezitters om hun oude of ongebruikte Bijbels in te leveren om dan met het papier daarvan nieuwe Bijbels te drukken. Het NBG maakte later bekend dat vooral Bijbels met de Statenvertaling (Textus Receptus) en NBG51 (de NBG51 is gedeeltelijk gebaseerd op de Textus Receptus) zijn ingeleverd. Het Bijbelgenootschap maakte toen tevens bekend, dat het papier van de ingeleverde 'goede' Bijbels, door Jongbloed gebruikt zal

worden om een nieuwe 'groene' editie uit te geven, een NBV-editie, gebaseerd is op de Kritische Tekst. Zie: "Tweede leven voor oude Bijbel", in Het Reformatorisch Dagblad van dinsdag 11 februari 2014. Zo werden goede Bijbels ingenomen, en met het papier daarvan gebrekkige Bijbels gedrukt.

¹⁵ D.A. Carson, een uitgesproken voorstander van de Kritische Tekst, veronderstelt dat God Zijn ware Woord, de Kritische Tekst dus, wel eeuwenlang verborgen kan hebben. "Het is zeer goed mogelijk je voor te stellen dat de beste manuscripten van het Nieuwe Testament (hij bedoelt hier de manuscripten die de Kritische Tekst ondersteunen. Vert.) werden verplaatst naar een rustige hoek van de Mediterrane wereld, terwijl inferieure manuscripten (bedoeld zijn die van de Textus Receptus. Vert.) in de centra domineerden waar gepubliceerd werd." (Vertaling uit: D.A. Carson, *The King James Version Debate, A Plea for Realism* 1979, bl 48) Even verder schrijft hij over hetzelfde punt, als hij het argument bestrijdt, dat "God (in Zijn voorzienigheid) juist de Byzantijnse tekst tenminste duizend jaar heeft bewaard, terwijl de andere texttypes onbekend waren." Hij schrijft dan: ".. maar Hij bewaarde in een kleine hoek van de wereld, een versie primair gebaseerd op een Westerse Tekst traditie." bl 56

¹⁶ Zie: Psalm 12: 7 en 8, Jesaja 40: 8 en 1 Petrus 1: 23

Tot zover de vertaling en bewerking met voetnoten van het artikel van Thomas Vauclair, aangepast aan de Nederlandse situatie. In de Franse vertaling roept Thomas Vauclair de lezers op om een test te downloaden en die te maken. Een zelfde soort test is op de volgende bladzijden opgenomen en eveneens specifiek voor de Nederlandse situatie aangepast.

Literatuur

In de volgende publicaties is uitgebreid verantwoord waarom de Textus Receptus de voorkeur verdient boven Kritische Tekst:

- G. W. Anderson, *Wat Christenen van vandaag moeten weten over het Griekse Nieuwe Testament*. Vertaald door R. Brinkman, Internet Bijbel Cursus.

- Prof. Jakob van Bruggen, *De ballingschap van de Byzantijnse Tekst*, 1994, Departement Nieuwe Testament. Theologische Universiteit van de Gereformeerde Kerken Vrijgemaakt, Kampen (te downloaden als pdf)

- Dean John William Burgon, *The Revision Revised*, 1883. (Hij schreef dit vlak na de publicaties van Westcott en Hort. Zijn kennis van de manuscripten was minstens zo groot als die van hen en hij baseerde zijn keuze voor de Byzantijnse Tekst op basis van *alle* bekende manuscripten)
- David Cloud, *The Modern Bible Version Hall of Shame*, 2005, Way of Life Literature, Port Huron, MI, USA. Ook als pdf te downloaden.
- Edward F. Hills, *The King James Version Defended*, 2006, 5th edition, Christian Research Press Ltd., Des Moines, USA
- Theodore P. Letis, *The Ecclesiastical Text, Text Criticism, Biblical Authority and the Popular Mind*, 1997, IRRBS, Philadelphia
- Edward Miller, *A Guide to the Textual Criticism of the New Testament*, 1886, George Bell & Sons, Londen
- Jack A. Moorman, *Early Manuscripts and the Authorized Version*, 1990, The Bible for Today Press, 900 Park Avenue Collingswood, NJ 08108
- Jack A. Moorman, *Forever Settled, A Survey of the Documents and History of the Bible*, 1999, The Dean Burgon Soc. Press, Collingswood NJ
- Keith Piper, *Serious Omissions in the NIV Bible*, 1998 download als pdf.
- Wilbur N. Pickering, *The Identity of the New Testament Text*
- F.H. Scrivener, *Six Lectures on the Text of the New Testament*, 1875, George Bell & Sons, Londen.
- Malcolm H. Watts, *De Heere Gaf Zijn Woord*, Bestelbaar via de Gereformeerde Bijbelstichting. Ook te downloaden via de site van de Gereformeerde Bijbelstichting.

Test behorende bij "*Het schrijfmis van Jojakim*"

Met behulp van uw eigen Bijbel - dus niet op grond van uw geheugen - wordt u gevraagd de volgende 25 vragen te beantwoorden. Daarna mag u uw antwoorden vergelijken met de antwoordenlijst aan het eind van deze test. Geef uzelf voor ieder goed antwoord 4 punten. Alles goed levert 100 punten op.

Uw puntentotaal geeft een indicatie hoeveel uw Nieuw Testament verschilt van de Statenvertaling en de Herziene Statenvertaling. En daarmee dus ook verschilt van de Textus Receptus, de Griekse grondtekst die vanaf de eerste eeuwen tot omstreeks 1881 algemeen geaccepteerd was onder de gelovigen. En die nog steeds de voorkeur verdient boven de Kritische Tekst.

Bijbelvers:

1. Matt. 5: 22

2. Matt. 5: 44

3. Matt. 9:13,Mk 2:17 Waartoe roept de Heere Jezus zondaars?

4. Matt. 17: 21 Waardoor worden demonen uitgedreven?

5. Matt. 19: 9 Wat is het oordeel over hem die een verlaten vrouw trouwt?

6. Matt. 19: 17 Wie is er goed?

7. Matt. 25: 13 Over welk uur en welke dag weten we niets?

8. Matt. 27: 35 Wat moest vervuld worden?

9. Markus 1: 2 Van wie is de profetie die aangehaald wordt in dit vers?

10. Markus 6: 11 Schrijf woord voor woord op wat er gezegd wordt over verwoeste steden.

11. Markus 10: 24 Voor wie is het moeilijk het koninkrijk van God binnen te gaan?

12. Lukas 9: 56 Waarvoor is de Heere Jezus niet en waarvoor is Hij wel gekomen?

13. Joh. 6: 47 In wie moeten we geloven om eeuwig leven te krijgen?

14. Joh. 9: 4 Wie moet de werken doen van Degene die Mij (de Heere Jezus) gezonden heeft?

15. Hand. 8: 37 Wat is voor de Moorman de complete voorwaarde om gedoopt te worden?

16. Rom. 14: 10 Voor wiens rechterstoel zullen allen gesteld worden?

17. 1Cor. 5: 7 Voor wie is ons Pascha, Christus, geslacht? (vgl. 1Petrus 4: 1)

18. Gal. 3: 1 Waaraan zijn de Galaten door betovering niet meer gehoorzaam?

19. Kol. 1: 14 Waardoor hebben de gelovigen de verlossing?

20. 1Thess. 1: 1 Van wie komen de genade en vrede?

Vraag:

Ben je altijd strafbaar als je op je broeder toornig bent?

Vul de ontbrekende delen in: 'Maar ik zeg u: Hebt uw vijanden lief en bidt voor die u vervolgen'

21. 1Tim. 3: 16	Wie is nu precies in het vlees geopenbaard?
22. 2 Pet. 3: 10	Wat gebeurt er met de aarde en de werken daarin?
23. 1Joh. 4: 19	Wie hebben wij lief?
24. 1Joh. 5: 7	Welke drie zijn getuigen in de hemel, en wat zijn ze samen?
25 Op. 1: 11	Wat zegt de Heere Jezus hier van zichzelf?

N.B. Houdt er rekening mee dat als in de NBG51 sommige teksten nog tussen haakjes zijn gezet, diezelfde teksten in de NBV meestal zijn verwijderd.

De NBV en andere kritische vertalingen gebruiken bij deze teksten soms een voetnoot ter verklaring. Voetnoten brengen echter twijfel: welke tekst is de juiste? De zekerheid over wat wel en wat niet het Woord van God is, en de autoriteit van de Bijbel worden daardoor ondermijnd. Zo'n voetnoot begint meestal met: 'Andere handschriften hebben hier een extra vers'. Of: 'De oudste manuscripten hebben dit vers niet'. Of: 'Dit vers komt alleen voor in een paar late manuscripten'. In plaats daarvan zouden de makers van de voetnoten ook wel eens kunnen schrijven: 'De meerderheid van de handschriften heeft dit vers wel, en slechts enkele hebben het niet'. Dat zou in veel gevallen een correcter beeld van de situatie geven! En in meerdere gevallen is dat wat mist juist een bevestiging of ondersteuning van een leerstelling. Regelmatig wordt ook de titel *Heere* of *Christus* weggelaten, die bij de Heere Jezus Christus hoort en soms worden *Jezus* en *God* omgewisseld.

Wat de correcte tekst zegt.

U kunt die vinden in de Statenvertaling en de Herziene Statenvertaling. Verbaas u erover dat zulke belangrijke woorden en teksten zijn verdwenen en/of veranderd.

Zie de antwoorden hieronder:

Antwoorden:

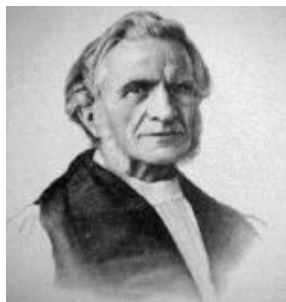
1. Alleen als het 'zonder oorzaak' is. (Anders zou ook de Heere Jezus zelf strafbaar zijn, omdat Hij soms ook toornig was)
2. '..... zegent hen die u vervloeken, doet wel degenen die u haten degenen die u geweld aandoen'
3. 'tot bekering'
4. 'door bidden en vasten'
5. Die pleegt 'overspel'
6. 'God'
7. 'waarin de Zoon des mensen komen zal'
8. 'opdat vervuld zou worden, hetgeen gezegd is door de profeet: Zij hebben Mijn klederen onder zich verdeeld en hebben het lot over Mijn kleding geworpen'
9. Van Maleachi (en dus niet van Jesaja!)
10. 'Voorwaar zeg Ik u: Het zal voor Sódóm of Gomòrra verdragelijker zijn in de dag des oordeels dan dezelve stad'
11. Voor 'degenen, die op het goed hun betrouwen zetten'
12. Hij is 'niet gekomen om de zielen van de mensen te verderven, maar om die te behouden'
13. 'in Mij' (dat zegt Jezus Christus van zichzelf)
14. 'Ik' (dat is Jezus Christus zelf, Die de opdracht van zijn Vader zelf heeft gekregen; vergelijk ook Joh 10 : 37, 17: 4)
15. 'Van harte geloven.... dat Jezus Christus de Zoon van God is'.
16. 'van Christus' Zie ook vers 12. Zo toont dit Zijn goddelijkheid
17. 'voor ons' (2x)
18. 'aan de waarheid'
19. 'door Zijn bloed'
20. 'van God onze Vader en de Heere Jezus Christus'
21. 'God'. Ook dit vers toont duidelijk Christus' goddelijkheid
22. Die zullen verbrand worden
23. 'Hem'
24. 'de Vader, het Woord en de Heilige Geest, en deze drie zijn één'. Dit vers toont de goddelijkheid van Jezus Christus.
25. 'Ik ben de Alfa en de Omega, de Eerste en de Laatste'

"Als wij moeten geloven, dat pas Tregelles en Tischendorf en Westcott en Hort in Gods voorzienigheid zijn gebruikt om de tekst van het Nieuwe Testament te bewaren, dan leidt deze suggestie tot extreem bizarre en inconsequente conclusies.

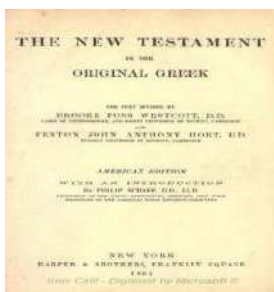
Dan zouden we immers moeten geloven:

1. dat gedurende de periode van de manuscripten orthodoxe Christenen de tekst van het Nieuwe Testament hebben gecorrumpeerd;
2. dat de tekst, die door de Protestantse Hervormers werd gebruikt, van alle teksten de slechtste was;
3. dat de Ware Tekst niet eerder werd hersteld dan in de 19de eeuw, toen Tregelles deze tevoorschijn haalde uit de bibliotheek van de Paus en Tischendorf deze redde uit de prullemand op de berg Sinaiï,
4. en dat Westcott en Hort door Gods voorzienigheid zouden zijn geleid om een theorie op te stellen, die voorbij gaat aan Gods speciale voorzienigheid en die de tekst van het Nieuwe Testament net zo behandelt als willekeurig welk ander oud boek."

Edward Hills, *The King James Version Defended*, bl 143

Professor Brook Foss
1825 - 1901

The New Testament in
the Original Greek

Professor Fenton John Westcott
Anthony Hort 1828 - 1892

Hebben we pas na 1880 het 'ware' Nieuwe Testament ontvangen?
Zou God Zijn Woord dan tot 1880 verborgen hebben?
Zouden alle gelovigen tot 1880 hun geloof dus hebben gebaseerd op
een valse Bijbel?

Of heeft God Zijn Woord wel eeuwig bewaard?

Waarom zeggen juist de aanhangers van de Kritische Tekst zo vaak,
dat als de 'boodschap' maar in de Bijbel staat, zo'n Bijbel OK is? Zou
de Heere God ook zo over Zijn Woord denken?

Heeft de satan al niet in het paradijs subtiel enkele woorden van
God veranderd en zo twijfel en ongehoorzaamheid gezaaid?

Zou voor Hem niet iedere 'tittel en jota' belangrijk zijn?

Mogen woorden en/of teksten worden veranderd of weggelaten,
alleen omdat deze twee professoren dat nodig vonden?

Waarom zijn Bijbelgenootschappen van de UBS in de hele wereld
gedwongen hun uitgaven en vertalingen van het Nieuwe Testament
alleen te baseren op de Kritische Griekse Tekst?

Waarom maken de Bijbelgenootschappen niet bekend dat sinds 1880
de Griekse grondtekst op ± 8.000 plaatsen is veranderd?

Waarom hebben deze twee professoren de woorden van de Heere
Jezus in de evangeliën tenminste 140 keer veranderd?

Als je Deuteronomium 4: 2 en Openbaring 22: 18 en 19 gelooft en
serieus neemt, is het dan niet levensgevaarlijk om zoveel veran-
deringen aan te brengen in Gods Woord?

thomas.vauclair@gmail.com